

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Bonus usus & malus usus Crucis Domoni nostri in exemplo boni &
mali latronis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

medio totius diluvii gratiarum ejus, & salvari alterum in mediis tormentis suis: Jesum Christum conduxisse unum ad cælos, & alterum detrusisse in barathrum inferni? quid dicatur ad hoc? nisi quodd Jesu Christu non solum egerit partes Redemptoris in monte Calvarie, sed jam inceperit exercere absolutam hanc potentiam Judicis vivorum ac

mortuorum, quorum novissimum exercebit actum ad finem sæculorum, decidendo formidabile punctum magnarum duarum æternitatum, juxta quod hi voluerint, & alii noluerint participes se reddere fructuum Crucis sue. Nil est, quo melius hoc nobis declaretur, nisi horum duorum latronum exemplo; quod monstrabo vobis.

ARGUMENTUM.

Bonus usus, & malus usus Crucis Domini nostri in exemplo boni & mali latronis.

ARTICULUS III.

Ab uno solo momento dependet æternitas; quomodo.

QUAMVIS æternitas respondeat æternitati, æternitas creaturæ æternitati Dei; nihilominus tamen notabilis in hoc est differentia, quod æternitas Dei non minus sit ipsi necessaria, quam esse suum, pro eo, quod æternitas creaturæ tam parum, quam esse suum, sit necessaria ipsi. Verum Deus in decretis liberis divinæ suæ sapientiæ, duas fecit æternitates pro creatura, unam felicem & alteram infelicem; & voluit dependere utramque à solo & unico momento; & momentum hoc est illud mortis Salvatoris mundi. Et ut demonstraret nobis, quod utraque dependeat à Cruce Domini nostri, pati voluit mortem inter aliquem prædestinatum secum crucifixum,

quique immediatè à Cruce sua transiret in æternitatem beatam, & alterum reprobum similiter Cruci suffixum, quique à Cruce sua transiret illico in æternitatem calamitosam.

Probè ex hoc intelligo, quod Crux & æternitas sint inseparabiles, sicut porta inseparabilis est à domo, cujus est porta. Verum nõsse, an Crux creaturæ introductura sit ipsam in bonam vel malam æternitatem, problema est, & problema hoc non deciditur, nisi per Crucem Salvatoris nostri. Siquidem sunt, qui fabricantur Crucem Jesu Christi; sunt alii, qui portant Crucem Jesu Christi. Primi crucifigunt Jesum Christum, & alii sunt crucifixi per Jesum Christum. Illi

Zzzzz 3

blas-

blasphemant IESum Christum, illumque maledicunt usque ad Crucem; alii ipsum benedicunt, ipsum adorant, ipsum agnoscunt & amant usque ad horrorem Crucis suae. Et ecce eventum prorsus contrarium boni & mali latronis, id est, omnium praedecidatur per stinatorum & omnium reprobatorum, decisum per Crucem Salvatoris mundi. Non advertitis, quod ambo aequaliter fuerint crucifixi, quodque ambo fuerint passi in praesentia IESu Christi; sed uterque exercebat ministerium summè inter se contrarium. Siquidem latro malus crucifigebat IESum Christum, adjiciens quantum poterat, doloribus ipsius, opprobriis ipsius; & bonus latro crucifixus erat per IESum Christum, quia recipiebat crucem suam à manu Dei, ipsumque benedicebat. Et hinc est, quod unus è Cruce sua ingressus fuerit aeternitatem beatam, & alter miserè ceciderit è Cruce sua in aeternitatem calamitosam: ambobus Crux fuit porta aeternitatis.

Quomodo fors bonorum & malorum decidatur per Crucem IESu Christi.

Quam reprehensibilis sit malus latro.

Omnes reprehendunt & condemnant malitiam ac duritiem invincibilem mali latronis. Res stupenda, quod infelix hic in universali tremore omnium creaturarum doloribus Creatoris sui compatientium, manserit incunctus in perversa voluntate sua; quodque, dum videbat ipsos, qui

ipsum crucifixerant, carnifices, exterius commotos dolore, quo stimulante sua percutiebant peccata, ipse cunctis crudelior carnificibus, crucifigeret ipsum usque in cor ipsius, afferens ipsi dolorem, dum videre debuit animam, quam salvare voluerat, perire in aeternum, non obitante omni contentione, quam adhibebat, ut ab hac perditione custodiret illam. Affirmari potest, quod omnes dolores, quos exterius in suo tolerabat corpore, nihil fuerint respectu cruciatuum, quos sufferebat in corde suo ob jacturam unice hujus animae.

Siquidem amabat illam plus, quam propriam vitam suam, quod hanc promptissimè dedit pro ipsa. Jam dolor est in separatione hujus, quod amatur & quanto fortius est vinculum amoris, tanto atrocior est dolor, quando dirumpi id debet. Nunquam amor tam fuit fortis, sicut amor IESu Christi erga peccatores, pro quibus suum effudit sanguinem. Quis ergo imaginari sibi poterit, quam horrendum fuerit tormentum animae ipsius, quando peccatum per impenitentiam finalem confirmatum, avulsit hos ipsi è medio cordis sui, ut in aeternum separarentur, & separati manerent ab ipso. Illi patiuntur infernum, quando sunt ab ipso separati; sed post-

Quantum IESus Christus patitur, dum membra corporis sui mystici avelluntur ipsi ab inferno.

Omnibus immanibus malis, nempe,

postquam specie quâdam inferni cruciarunt ipsum in actuali sui separatione. Est æqualitatis quædam species in pœnis, quæ ratione quâdam infinitæ sunt utrinque, sed diversimodè: siquidem in damnatis ipsæ infinitæ sunt in executione & duratione, & non in violentia, eòquòd illæ hujus capaces non sint; & in Jesu Christo ipsæ ratione quâdam infinitæ fuerunt supra Crucem, in vehementia & intensione, non in duratione. Postquam enim omnia hæc tam chara membra avulsa fuere è corde ipsius, nihil amplius passus est ex ipsis, non plus, quam patereris tu abscisâ manu, post dolorem, quem senteras in actuali separatione.

Omnes repro-
bi imitantur
malum latro-
nem,
Verum igitur est, quòd malus latro crudelior fuerit omnibus carnificibus crucifigentibus Jesum Christum, & omnes condemnant ipsum. Et nihilominus certum est, quòd omnes reprobi, qui pergunt crucifigere illum sicut ipse, usque ad supremum vitæ suæ halitum, adæquent, si non superent ipsum crudelitate suâ. Imò, hoc verum est secundum litteram: quicumque committit peccatum mortale, crucifigit iterum Jesum Christum in semetipso; & quanto tempore conservat hoc peccatum in conscientia sua, crucifigere ipsum temper actualiter pergit; & quando obdurationem

suam in peccato protrahit, usque ad ultimum vitæ suæ momentum, quo separari debet in æternum à Jesu Christo, tractat illum eadem crudelitate, quâ tractatus fuerat à malo latrone.

Haud me latet, quòd mundus stupidus & totus carnalis, non nisi per sensus assuetus judicare de rebus, inducat animo, hanc meram esse imaginationem: verum hæc positiva est veritas, quam fides nos docet, quam S. Paulus luculentis exaravit verbis pro instructione posteritatis & admiratione cunctorum sæculorum: *Rursum crucifigentes in semet- ipsis Filium Dei.* Quando com-

Heb. 6.

mittis peccatum mortale, crucifigis iterum Jesum Christum in semetipso. Benè novi, hoc non fieri exterius, nec manibus corporeis, modum autem illius non novi; novi, rem veram esse, eòquòd Scriptura sancta tam expressis id asserat verbis; adeoque accenseo id ipsum meæ articulis fidei, & non magis credo, ipsum crucifixum esse per manus Judæorum in monte Calvaria, quam credam, quòd ipsum iterum crucifigas in semetipso committens peccatum mortale. Non attendas, quòd oculi tui nihil ejusmodi videant, neque quòd ratio tua comprehendere id non possit; sed considera, quòd fides, quæ infinitâ ratione certior est, quàm vel sensus tui, vel ratio tua,

Quomodo
verum sit,
quòd pecca-
tor crucifigat
iterum Jesum
Christum in
semetipso.

tua, hanc tibi declarat veritatem. O si permitteret Deus, ut peccator hanc caperet veritatem, illaque in animo ipsius produceret effectum, quem producere deberet, nonne sufficeret, ut exueret ipsum vitam, præ horrore, dolore, & abominatione sui ipsius.

Crudelitas,
quam ille, qui
perseverat in
peccato, exer-
cet in Jesum
Christum,

Sed deterius est, quando conservas in anima tua peccatum, quod semel commisisti; tunc enim crudelitas tua contra Jesum Christum summum obtinuit fastigium. Tu hoc non comprehendis; sed considera, quod cum peccatum mortale sit carnifex ipsum crucifigens, quamdiu subsistit hic carnifex actualiter, tamdiu ipsius subsistat crucifixio, & semper perduret. Hoc igitur est, semper tenere manibus virgas ad ipsum flagellandum; hoc est, semper clavos & malleum stringere dexteram, ad perforandum illi manus & pedes; hoc igitur est, semper coronam spineam ipsius imprimere fronti, ad ipsum vulnerandum; hoc igitur est, semper habere lanceam lateri ipsius admotam, ad transfigendum cor illius, quasi si furore ac rabie quis percitus, non contentus suum jugulasse inimicum, actualiter semper teneat pugionem in sinu ejus, per diem, per mensem, per annum omnino integrum, quin rabies ipsius sedari aut satiari possit tam longo tempore? hæc furoris tam desperati conti-

nuatio, nonne horrore percelleret totam naturam, nonne ipsam mortem foret crudelior?

Sic omnino peccator agit cum Jesu Christo. Quando committit peccatum, infligit ipsi ictum lethalem, eoque iterum crucifigat ipsum in semetipso, juxta S. Paulum, & malum, quod ipsi infert, sit lethale. Sed quando conservat & retinet hoc ipsum peccatum occisor hic Filii Dei in corde suo, dies, hebdomades, annos integros, ita, ut non revertatur in se, & suum non detestetur crimen, sed firmiter perseverat in sua mala voluntate, nonne hoc sit, quasi semper pugionem tenere velle in jugulo Redemptoris sui, ex malitia & impietate, quæ longè transcendat illam Judæorum, ipsum in monte Calvarie crucifigentium? postquam enim suo illi satisfecerant furori, quamprimum doluerunt de eo, & reversi percutiebant pectora sua: & tu magis durus, magisque obfirmatus in injuriando Deum, quam Deicidæ illi, non tangeris dolore; sed oblectaris adhuc abominandam, quam commisisti, actione; circumfers in corde tuo crimen tuum, quod tui Salvatoris est carnifex, quin displiceat tibi; tu id approbas, idque confirmas totum fixum ac vivum in voluntate tua, quasi tripudiare velles de morte ipsius, & illudere ipsum

Qui permanet
in peccato suo
pejor est Ju-
dæis.

sum adhuc de injuriis à te ipsi factis.

Heb. 6. Et hinc est, quod S. Paulus adjunxerit: & ostentui habentes. Postquam dixit, quod crucifigas iterum Filium Dei in temetipso, quoties peccatum committis: Rursum crucifigentes in semetipsis Filium Dei; mox addit: & ostentui habentes.

Qui peccatores irrideant Jesum Christum, postquam ipsum crucifixerunt.

Postquam occidisti ipsum peccando actualiter, il-ludis ipsum ac irrides per-litendo in maledicta tua volun-tate, quasi approbares & ratum haberes illud, quod fecisti, & quasi insolenter tripudiare velles de tam indigno, quo ipsum accepi-sti, modo. Et quod malum sum-mè accumulatur, est, quod Chri-stianus, qui adorare se illum fin-git, crucifigat ipsum in seipso, si-cut Judæus in Golgothæo vertice, ipsum non agnoscens, nul-lam ipsius habens cognitionem; est, quod videns ipsum Cruci confixum, velut malus latro in suis ignominis blasphematur ip-sum, absque ullo conscientie sue remorsu; nihil credat ex om-nibus, quæ sibi dicuntur, nihili ipsa pendat, credatque hæc om-nia, non nisi imaginationes esse & figmenta, ad omnia manens absque sensu. Tuam attestor conscientiam, qui hæc legis; nonnè verum est, quod veritas verborum, in quibus S. Paulus dicit, peccatorem rursus crucifigere Jesum Christum in seipso, & exin

ad Hebr. 6. v. 6.

ostentui ipsum habere, nunquam tuum penetraverint animum, nec ullam in ipso fecerint hucusque commotionem!

An fabulæ ergò sint, quæ tibi affirmat Spiritus sanctus? si hæc non credas, eecur credis, quod mortuus sit in monte Calvaria? nonnè omnia sacra Scripturæ verba æquali ratione sunt vera? & si absque horrore auscultare non potes illud, quod attestantur tibi de injuriis, quibus profciderunt ipsum Judæi, & de blasphemis, quas evomuit in ipsum malus latro in Golgothæo vertice; quomodo non tangeris horrore tui ipsius, cum eadem Scriptura tibi dicat, quod & tu simili ratione accipias ipsum? Ita, eadem ratione ipsum accipis, quando peccas, & præsertim, quando voluntariè in tuo perseveras peccato. Obcecate munde, munde insensate, qui falsò tibi persuades, te esse Christianum, eò quod illius circumferas nomen; quid tibi prodest, te Christiani phantasma esse, & Christianum imaginarium, cum non magis movearis emolumentis Jesu Christi, quam si fores Atheus?

Consideratio viva cum fide facienda.

Miseremini mei, miseremini mei; Job. 19. saltem vos amici mei. Saltem, vos fratres mei, dicebat nobis sanctus hic solitarius tenerrimi sui cordis affectu; saltem vos moveamini malis, quæ cuncti peccatores amabilissimo vestro in-

A a a a a

ferunt

Omnes bonæ animæ moveri debent injuriis, quas **Jesus Christus** suffert à peccatoribus. ferunt Redemptori; vos, qui amatis illum; vos, quibus viva est fides, vestræ imprimens animæ profundam ergà augustam Majestatem ipsius reverentiam; vos, qui amore intimo prosequimini infinitam ipsius bonitatem. Vos alloquitur, vósque sollicitat, ut suis compati velitis injuriis, quibus vestri ipsum afficiunt fratres. Ah! deplorate ipsorum cœcitatem, deplorate ipsorum perditionem; sed deplorate cumprimis & abundantius omnes cruciatus, qui renovantur indies & horis singulis in universo mundo à peccatoribus in Persona **Jesu Christi**.

Jesus Christus crucifigit bonos secum,

Et itane, mi Pater, inquit ipsi bonus noster Ecclesiasticus; si omnes peccatores crucifigunt **Jesum Christum**, an subire oportet omnes inauspicatam Judæorum & mali latronis sortem? non, respondit, sunt ex illis, quos felici crucifigit eventu **Jesus Christus**, secumque pati facit, velut bonum latronem, ut & colligant secum fructus Crucis suæ. Dixi vobis, duas Cruces boni & mali latronis, insinuare nobis, quod omnes homines, sive boni sive mali, sive prædestinati sive reprobi, suas habeant Cruces; sed reproborum cruces ipsorum sunt vitia, quæ cruciant **Jesum Christum**, ipsumque occidunt; & cruces prædestinatorum, ipsorum sunt virtutes, ip-

forum mortificationes, ipsorum poenitentia, in quibus **Jesus Christus** ipsos secum pati facit, ut tandem dicat illis, quod bono latroni: *Hodie mecum eris in Paradiso.*

Inæstimabilis hæc bono latroni fuit gratia, pati in præsentia, & in societate Domini nostri: siquidem, cum merita Redemptionis dimanarent velut torrens misericordiarum è vulneribus Salvatoris, ad inundandum universum orbem, ipse proximus fuit fonti & scaturigini, ut reciperet inde profusiones primas, quibus propemodum sanctificatus est in instanti. Fatendum est, hanc felicitatem fuisse pro ipso, qui non inveniatur æqualis; sed verum quòq; est, ipsum ex parte sua magnæ huic gratiæ correspondisse fidelitate incomparabili.

Hic homo, qui nullam acceperat informationem, sicut Apostoli per tres annos in schola **Jesu Christi**, qui non aspexerat ipsius miracula, qui formatus non erat, sicut ipsi, ad virtutem vitæ ipsius exemplis, quique totus ex adverso non didicerat nisi mala, nec exercuerat eòsque nisi latrocinia; ubi primùm recipit gratiam, mox cooperatur illi tantâ cum fidelitate, tanto cum fervore, ut plus ostenderet fidei, plus spei, plus amoris Dei, plus doloris de peccatis suis, & unico verbo, plus perfectionis, quam omnes

Felicitas boni latronis.

omnes Apostoli. Et Deus, qui amator est fidelitatis, donavit ipsum prerogativam, ut ante omnes Apostolos ingrederetur Paradisum.

Omnes Apostoli reliquerunt ipsum tempore Passionis suae: *Relicto eo omnes fugerunt; quamvis probe nossent, ac toties etiam essent confessi, ipsum esse verè Filium Dei.* Et hic, qui eousque nunquam cognoverat ipsum, videns supremo ipsum condemnatum supplicio, & morientem velut capitalis reum criminis, credit ipsum Deum esse immortalem. Quam prodigiosa debuerat esse virtus ac potentia fidei ipsius? videbat illum maximam oppressum humiliatione, quam alicui poterat infelicissimus mortalium, cujusmodi est, finire per manum carnificis vitam; & expectat ab ipso Regnum aeternum. Quanta esse debuit firmitas spei ipsius? videbat ipsum horrore esse toti Nationi Judaicae, omnisque velut abominandum maledicere ipsum, & is in hoc statu amore summo amat ipsum, velut verum Deum suum. Quam inestimabilis debuit esse ardor charitatis ipsius. Et nonne judicare possumus, ipsum eadem ratione omnes alias exercuisse virtutes, patientiam, humilitatem, obedientiam, resignationem in voluntatem Dei, ceterasque perfecti Christiani virtutes in excellentia sua?

Tandem homo iste, qui lethales in corpore suo tolerabat dolores, qui sufferebat in anima sua terrores mortis vicinae, qui habebat ob oculos opprobrium suum, inquietudines, angustias, agonias supremi supplicii, obviscitur horum omnium, ut crucifigat semetipsum in corde suo per dolorem magis vehementem, quam erant illi omnes corporis sui & animae suae, qui proficisceretur ex dolore, quod tantum offenderit Deum suum. Quam stupenda contritio! proprias suas non attendit poenas, ut non aspiciat nisi poenas & mortem Redemptoris sui, ad consecrandum cor suum, & omnes cogitationes suas Deo soli. O generositatem absque exemplo! ô fidem! ô spem! ô amorem! ô admirabilem fidelitatem & obedientiam exhibitam gratiae Salvatoris sui! nonne exquisitum tibi videtur, ut suavissimum hoc perciperet verbum ex proprio Jesu Christi ore: hodie mecum eris in Paradiso? non reperire est Sanctum in tota Ecclesia, cujus canonizatio magis sit authentica, magisque certa, quam latronis hujus. Quamvis enim plerumque ab omnibus credatur, multos Sanctos esse majores ipso, alios tamen non novimus, de quibus ipsemet Jesus Christus affirmaverit, quod verè sint in Paradiso.

Certi sumus, bonum latronem esse Sanctum.

A a a a a 2

Ad-

Marci 14, v. 5.

Virtus heroica boni latronis.

Cur non celebratur Festum de bono latrone.

Admiror igitur, dicebam ipsi, quod non major festivitas celebratur de eo in Ecclesia, & non tanta, quanta celebratur de Apostolis vel Joanne Baptistâ. Respondit mihi admodum sapienter, quod Ecclesiæ intentio sit, quando celebrat festa Sanctorum, proponere nobis exempla, juxta quæ nostram possumus efformare vitam imitando ipsos. Jam videtur, hunc esse minùs imitabilem ex omnibus Sanctis: quamvis enim dici possit, quod exempla virtutum heroicarum, quas exercuit in Cruce, ipse tam viva fides, ipse tam firma spes, ipse tam ardens amor, ipse tam perfecta contritio, ipse tam prompta conversio, in ipso, quo illuminatus est, instanti, & denique omnes aliæ virtutes, quas in gradu exercuit perfecto, antequam quasi degustaret illas, extimulare possint vecordissimos quosque ad imitandum: nihilominùs fatendum est, illarum imitationem nulli esse possibilem, eoque res non sint amplius, nec unquam amplius futuræ sint in eodem statu, quo tunc fuerunt. Non videbitur renasci eadem dies, eadem Passio, eadem præsentia Salvatoris morientis in Cruce; privilegium hoc est pro ipso solo; & hæc gratiarum, quas recepit, tam stupendarum abundantia, affixa erat pretioso huic Redemptionis

actualis mundi momento, quod amplius non revertetur.

Eheu! quàm periculosum foret, ipsum proponere sibi pro exemplari, ipsumque imitari vel le! nonne videmus, quod innumeri inveterati peccatores, sine intermissione allegantes exemplum boni latronis, temerariâ expectarint præsumptione, quod, postquam suam exegissent vitam, sicut ipse, in criminibus, possent etiam, sicut ipse, evadere in Sanctos in ultimo vitæ suæ momento, quando præsentem habuerint, sicut ipse, Jesum Christum suæ morti, saltem in imagine sua, dicturi ad ipsum, sicut ille: *Domine memento mei* modò, dum es in Regno tuo, & illius mihi largire possessionem; quando dicturi, quod credant, quod sperent, quod ament, quod doleant de ipsius offensa, quamvis hæc omnia non nisi extimis dicant labiis, & præsumentes se esse imitatores boni latronis, sese inveniant socios ac comites latronis mali in abyssio inferni.

Nescio, an bonus hic Sanctus multis extiterit hominibus causa salutis, nisi potenti intercessione sua; sed timendum potius, ne occasio fuerit, quantumvis innocens, damnationis plurimis animabus: siquidem nimis quàm multi assimilari vellent ipsi vivendò pessimè, & moriendò optimè: & non considerant, ipsum

Multi pereunt, proponentes sibi exemplum boni latronis.

Bonus latro fuit occasio licet innoxia perditionis multarum animarum,

ipsum solum esse à creatione mundi è tot millionum millionibus hominum, qui vixerunt in terris: ita, ita ipse solus est, qui totam vitam suam exegerit in malo, de quo nobis ex sacris litteris constat, quòd finierit sanctè. Nonnisi ipsum solum novimus à creatione mundi, & certitudinem non habemus, an futuri sint adhuc similes alii,

ex nunc usque ad consummationem sæculi. Pondera, quàm cæca illius foret temeritas, qui auderet prætere, quòd, postquam sicut ipse vixerat, moriturus quoque sit, sicut ipse. Hoc exemplum non est, quod proponitur ad imitandum, sed est speciale prodigium misericordiarum Dei, quod potius est admirandum.

ARGUMENTUM.

Ambæ æternitates, felix & infelix, id est, omnes damnati, & omnes Salvati aspiciunt Jesum Christum in Cruce, sed modo valde diverso.

ARTICULUS IV.

Symbolum
duarum æternitatum, felix & infelix

Dixi vobis, fratres mei, perrexerit Spiridion, quòd introducens vos in hoc sacellum, introducam vos in æternitatem; cujus hic aspiciatis Symbola: attollite in altum oculos, ubi vester sese perdit aspectus in cælo, splendore ac lumine mirificè referto, desinente in vastam planitiem, nullis circumscriptam limitibus, & hoc representat vobis æternitatem beatam. Dejicite exin oculos vestros in magnam abyssum, quam aspiciatis apertam inter Crucem Jesu Christi, & illam mali latronis, cujus totam attingere non poteritis profunditatem, nihilque ibi vestri videbunt oculi, nisi horrendam quamdam caliginem, quæ

est terrori. Et hæc tenuis imago est infelix & calamitosa æternitatis. Crux Salvatoris figit pedem super harum æternitatum unam, & caput attollit versus alteram. An hujus bene comprehendis mysterium?

Hoc est, quòd decreta, quæ fecit Deus ab æternitate sua super omnes creaturas rationales, pronuntiata sint è Cruce, velut unico throno justitiæ magni Dei. Aspicio tria judicia summe formidanda, quæ tria sunt barathra nostræ cognitioni impenetrabilia. Primum est judicium Dei supra Deum ipsum, per quod condemnatus est ad tolerandam mortem Crucis. Secundum est judicium malo-

Aaaaa 3

rum